

to) mod en kommunes lokalplanforslag. Planlovens § 19 omhandler kommunens mulighed for at dispensere fra bestemmelserne i en vedtagen lokalplan. Selvom det er kommunen, der udarbejder og fremsætter forslaget til lokalplan, har miljøministeren, statslige myndigheder, regionsrådet, nabokommuner og i Hovedstadsområdet alle kommuner, samt nationalparkfonde adgang til at fremsætte indsigelser mod lokalplanforslagets bestemmelser efter planlovens §§ 29-29 c (veto) under behandlingen af lokalplanforslaget.

En indsigelse medfører, at kommunen og den myndighed, der har gjort indsigelse, skal optage forhandling om udformningen af lokalplanens bestemmelser. Resultatet af en sådan forhandling kan medføre, at parterne indgår en frivillig aftale om indholdet eller må indbringe spørgsmålet for miljøministeren. En eller flere bestemmelse(r) i en endeligt vedtaget lokalplan kan derfor være udformet efter aftale med andre myndigheder, og de involverede myndigheders accept skal indhentes, såfremt kommunen ønsker at dispensere fra den pågældende bestemmelse i lokalplanen.

På den baggrund foreslås, at dispensation fra en bestemmelse i en lokalplan, som er fastlagt på grundlag af en aftale indgået mellem en kommune og en nabokommune, i Hovedstadsområdet enhver kommune, eller mellem en kommune og en nationalparkfond, også omfattes af § 19, stk. 3.

Der foretages endvidere en præcisering af § 29 a, stk. 1, således at regionsrådet kan fremsætte indsigelse over for kommunepanforslag, der er i strid med råstofplanen. Før kommunalreformen kunne regionplanmyndigheden, i medfør af planlovens daværende § 29, stk. 2, fremsætte indsigelse mod forslag til lokalplaner, kommuneplaner og ændringer til kommuneplaner, såfremt planforslaget var i strid med »retningslinier for anvendelsen af arealer til udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden«, også kaldet råstofplanlægningen. I forbindelse med kommunalreformen blev der i planlovens § 29 a indsat en bestemmelse svarende til den hidtidige § 29, stk. 2, der giver ret til indsigelse mod kommuneplaner med baggrund i den regionale udviklingsplan. Ved en fejl blev denne bestemmelse ikke også udstrakt til at dække indsigelse med baggrund i råstofplanen. Derfor foreslås § 29 a, stk. 1, ændret.

Desuden foretages der en præcisering af ordlyden af §§ 28 og 29 vedrørende indsigelser mod planforslag mv. og proceduren herfor, idet bestemmelsernes formulering har givet anledning til usikkerhed. Med forslaget foretages der ikke ændringer i gældende ret. Dog præciseres det i § 28, stk. 3, at en indsigelse skal indeholde henvisning til § 28, stk. 1, for at undgå tvivl

for så vidt angår de konkrete retsvirkninger af indsigelsen.

Endelig foreslås det at ændre planlovens § 56. De gældende regler omhandler bortfald af tilladelser, dispensationer, rettigheder o. lign. i forskellige situationer. Bortfald efter § 56 kan ske i to forskellige sammenhænge: Efter stk. 1 vil en meddelt tilladelse eller dispensation bortfalde, hvis den ikke er udnyttet inden for 3 år. Det forudsættes, at tilladelsen mv. ikke har været udnyttet. I stk. 2 er det konsekvenserne af et kontinuitetsbrud, der reguleres. Her forudsættes en hidtidig rettighed, der udøves i strid med fx en lokalplan, eller som ville kræve en tilladelse eller dispensation efter planloven for at blive udøvet lovligt at have været udnyttet, men sker der en afbrydelse i udnyttelsen i mere end 3 på hinanden følgende år, vil retten til at udnytte tilladelsen mv. bortfalde.

De rettigheder, der omtales i stk. 2, og som vil opføre, hvis de ikke udnyttes i 3 på hinanden følgende år, omfatter ikke rettigheder, der hviler på en egentlig tilladelse eller dispensation, såfremt der ikke i tilladelsen mv. er fastsat vilkår om rettighedens bortfald i udtrykkeligt nævnte situationer. Denne undtagelse om 'egentlige' tilladelser fremgår af de oprindelige forarbejder til bestemmelsen, se lovforslag nr. 166 af 18. januar 1990 om planlægning, FT 1989-90 Tillæg A sp. 4470, men den har ikke fundet udtryk i hverken lovtæksten eller den praksis, der har udviklet sig.

Planlovens § 56 foreslås derfor ændret, således at stk. 1 bringes i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i naturbeskyttelsesloven og råstofloven, hvorefter en tilladelse bortfalder, hvis den ikke har været udnyttet i 3 på hinanden følgende år. Stk. 2 ændres med henblik på at skabe større administrativ klarhed over de tilladelser og dispensationer, som vil være omfattet af bestemmelsen og dermed ensartet i den heraf følgende arealanvendelse.

2.5. Overgangsbestemmelser

Da lovforslaget indeholder flere ændringer, hvor det er af betydning for borgernes retssikkerhed at fastslå de retlige konsekvenser af dette lovforslags vedtagelse, fremsættes der forslag til bestemmelser til at normere retstilstanden for overgangen ved beslutninger om ekspropriation og vurdering af krav om overtagelse efter § 47 A.

En ekspropriationsproces er lang og involverer flere myndigheder på forskellige stadier af forløbet. Derfor er det fundet nødvendigt at forholde sig til lovforslagets virkning i relation til ekspropriationsprocessen ved lovens ikrafttræden. Virkningen kan indtræde på ét af flere tidspunkter men under hensyntagen til, at en